

Respect pentru oameni și cărți

Ana Rotea

Dosarul Graffiti

Al patrulea caz
al Detectivilor Aerieni

ARTHUR

Cuprins

Capitolul 1. Atenție, cititor!	7
Capitolul 2. Coloratul început	13
Capitolul 3. Să fie un nou dosar!	22
Capitolul 4. La fața locului, într-o discuție (fructuoasă? furtunoasă?)	27
Capitolul 5. Datele unei probleme cu mai multe necunoscute	34
Capitolul 6. Marțea și câteva ceasuri rele	42
Capitolul 7. Cu fața la perete	52
Capitolul 8. Niște profesori persecuți	57
Capitolul 9. Cel mai persecutat dintre profesori	63
Capitolul 10. Ce înseamnă să ai suflet roz	69
Capitolul 11. A fi sau a nu fi şobolan şi a avea sau a nu avea burtă	79
Capitolul 12. Autointerrogatoriu necesar	88
Capitolul 13. Romeo și El Radio	95
Capitolul 14. Ștefanuț, iedul ispășitor	103
Capitolul 15. Răspunsul la întrebarea roz	111
Capitolul 16. Lista suspectilor	117

Capitolul 17. Mărturisire în roz	126
Capitolul 18. Profitând de raidul rondul de la ora 13	133
Capitolul 19. La ce ne folosește matematica	141
Capitolul 20. Pe aici nu se trece	151
Capitolul 21. Citiți, citiți, citiți!	158
Capitolul 22. Din creativitate nu scoți mare lucru ..	168
Capitolul 23. E <i>acea</i> oră!	178
Capitolul 24. Mai bine Aeriană decât roz	185
Capitolul 25. Evadare asistată pe geam	194
Capitolul 26. Un puzzle de cuvinte	200
Capitolul 27. Deznodământ à la Hercule Poirot ..	204
Capitolul 28. Graffiti în etape	209
Capitolul 29. Această soluție nu le convine, dar avem o cale de întoarcere	222

CAPITOLUL 1

Atenție, cititori!

— Avem pentru tine cei mai faini ochelari de scris! îmi zic în cor vecinii mei.

Când spun vecini, mă refer la patru ~~belele~~ copii din blocul meu: Teo, Ada, Bobo și Bibi. Tocmai am avut proasta inspirație de a-i primi la mine acasă pentru ceea ce ei au numit „o discuție chiar mai scurtă decât cărțile pe care le scrii“.

— De ochelari de scris n-am mai auzit, le răspund eu cu mirare. Ați vrut să spuneți ochelari de citit?

— Mai lasă cititul, mă sfătuiesc copiii. Poate vrei să și scrii uneori, dacă tot te dai drept Autoare. Iar ochelarii de scris sunt exact ce îți trebuie!

— Bine, bine, dar nu am nevoie de ochelari, încerc eu să-i refuz. Vederea mea e impecabilă!

— Serios? zice Bobo cu îndoială. Ia să-mi spui ce scrie aici!

Bobo, despre care țin să menționez că are numele de familie Calamitate, ridică o carte de pe biroul meu, o deschide la întâmplare și începe să o bătâie în fața mea. Mijesc

o vreme ochii la carte, sperând că Bobo se va opri din maimuțărit și din clătinat, dar, cum asta nu se întâmplă, renunț pufnind să citesc.

— Poți citi? se interesează el mieros.

— Păi cum să pot, dacă tu... încep eu indignată.

— Aha, nu poți! mă oprește Bobo. După cum credeam și noi, ești oarbă ca un liliac!

— E un caz grav de tulburare a vederii, îmi pune Teo diagnosticul. Mă întreb dacă rasa beagle, de care aparține câinele tău, Sherlock, este indicată pentru nevăzători. Oricum, în locul tău, nu aş mai ieşi fără câine din casă. Cineva trebuie să vadă pentru tine de acum înainte, mai ales că refuzi ochelarii...

— Ai nevoie de ochelari, îmi spune bland Ada și mă ia consolator de după umeri. Primul pas în rezolvarea unei probleme este să recunoști că ai o problemă.

— Văd la fel de bine ca întotdeauna! zic eu fără să mă las. Pe voi patru însă nu vă văd bine, dacă mai continuați mult cu șarada asta!

— Vai! mă căinează micul Bibi. Suntem chiar aici și nu ne vezi! E grav!

— Ham! își arată îngrijorarea și beagle-ul meu, Sherlock, de sub birou.

— Stați să înțeleg! Voi, de fapt, vreți să vă ajut cu ceva și nu aveți decât o pereche de ochelari cu care să mă

recompensați pentru efort. De aceea ați inventat nevoia mea subită de ochelari!

— Ești departe de adevar, îmi spune Ada tăindu-mi avântul.

— Cam la patru perechi de ochelari depărtare, confirmă Bobo.

— Atunci? Luminăți-mă voi: cum de a apărut ideea ochelarilor și la ce să mă aștept din partea voastră?

— Tu ai o vîrstă înaintată, iar noi o inimă largă, începe Teo o explicație dubioasă a prezenței lor pe capul meu. Tu ar trebui să porți ochelari de scris, iar noi chiar disponem de aşa ceva.

— Însă nu e indicat să ți-i dăm pur și simplu, mă lămurește și Ada. Ai putea crede că îi meriți și cadoul ți s-ar urca la cap.

— Așa că o să facem un schimb: ochelarii noștri contra unui serviciu! încheie Bobo, nerăbdător, explicația.

— Dar numai dacă ești cuminte! se simte Bibi dator să completeze.

— Exact cum mi-am imaginat! izbucnesc. Nu eu vreau ceva de la voi, ci voi de la mine! Haideți, spuneți-mi verde în față ce dorîți!

— Miopia o face irascibilă, zice Ada întorcându-se către prietenii ei. Deoarece nu vede bine, este mereu tensionată.

— Te vei simți mai bine după ce îți vom da ochelarii, mă liniștește Bobo.

— Dar numai dacă semnezi acest contract cu noi, spune și Teo. Prin contract ești de acord să scrii o altă carte despre ultimul nostru caz, care tocmai s-a încheiat.

Teo îmi bagă apoi sub nas contractul pe care scrisul indecis ba o lua în jos, ba încerca să-și revină, urcând prea sus pe pagină:

Contract
Subsemnatii, Detectivii Aerieni,
adică Teo, Ada, Bobo și, uneori, Bibi și Sherlock,
îl acordă Autoarei,adică beneficiarei, dreptul
de a scrie despre cazul din școală...

— Hopa! mă opresc eu din citit, descoperind un pretext pentru a-i refuza. Eu despre școală nu scriu, copii! Nu am priceput nici măcar la vremea mea care era treaba cu școală. Iar despre școală de acum știu chiar mai puține. În plus, cine știe ce ați făcut voi pe acolo. Așa că NU, răspunsul meu e NU...

— Hei, relaxează-te, nu-ți cere nimeni să faci o analiză pertinentă a învățământului gimnazial! spun copiii (sau poate că, de fapt, ei au spus doar „Stai liniștită că nu trebuie să treci iar prin școală!”).

— Va fi doar o nouă carte cu detectivi, a cărei acțiune se petrece în școală, pledează ei mai departe.

— În afara de asta, contractul propus de voi e revoltător! mă zburlesc eu la ei. Pentru efortul meu de a scrie cartea voi primi doar o pereche de ochelari de care nu am nevoie. În rest am numai obligații! Să nu critic detectivii, să nu pun la îndoială cele povestite de ei, să nu-mi strecoar părerile proprii, să las uneori detectivii să taie ce nu le convine din carte =ei, asta nu accept! Să nu îmi însușesc gloria detectivilor doar pentru că sunt Autoarea cărților cu ei, să reciclez ciornele manuscrisului și să mă deplasez cât de des pot cu bicicleta...

— Niciodată să nu uităm de mediu, mă întrerupe Teo zâmbind fericit.

— Eu nu semnez chestia asta!

— Ne așteptam să nu vrei, dar cu timpul te vei răzgândi, îmi spun ei și se instalează confortabil în biroul meu, în așteptare.

Rezist cât rezist, urmărindu-i pe copiii mai mari făcând rații din ciocolata mea caldă, ca să le ajungă cât mai mult timp. Detest praful de ciocolată la plic, de aceea am și atât de multe pliculețe: nu le consum niciodată. Hm... oare de ce le tot cumpăr?

Cedezi totuși când Bibi reușește să se cazeze împreună cu Sherlock în sertarul destinat manuscriselor mele valoroase.

— Ce gol e aici! Ce de spațiu! chiuie încântat Bibi.

— Mă predau! anunț eu privindu-i pe locatarii sertarului pentru manuscrise.

Mă gândesc că mai repede scap de ei scriindu-le o carte, fie ea și despre – brrr – școală. Așa că repet cu Ada de câteva ori „Am probleme de vedere și nu mă tem să recunosc asta“, semnez contractul conceput de Teo, evacuez una bucată copil mic și una bucată câine din sertar și fac loc pe birou pentru ca Bobo să răstoarne pe el: cinci perechi de ochelari de vedere, un binoclu, o lupă și un monoclu. Îmi aleg ca plată monoclul, căci orice altceva de acolo mi-ar fi la fel de util.

Iată-mă, aşadar, în măsură să vă prezint o nouă aventură reală a Detectivilor Aerieni: Teo – zis Marlău, Ada – zisă Gesicaflecer, Bobo – zis Bolumbo, Bibi – zis Scupidu și Sherlock – zis uneori Șerloc. Putem să începem.